

SINTEZA OBSERVAȚIILOR

la proiectul Deciziei Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații privind regimul de autorizare generală pentru furnizarea serviciilor poștale

Furnizarea serviciilor poștale în România se realizează în condițiile regimului de autorizare generală adoptat de către Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații (denumită, în continuare, *ANCOM sau Autoritatea*), regim juridic care constituie setul de reguli și principii aplicabile persoanelor care intenționează să furnizeze servicii poștale în România, în urma notificării intenției de a desfășura astfel de activități, în condițiile prevăzute prin cadrul de reglementare în vigoare, și care stabilește drepturile și obligațiile furnizorilor de servicii poștale, permițând furnizarea serviciilor în condițiile unei piețe libere concurențiale în domeniu. În prezent, sediul materiei se regăsește în Decizia președintelui Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații nr. 313/2017 privind regimul de autorizare generală pentru furnizarea serviciilor poștale.

În temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013 privind serviciile poștale, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 187/2013, cu modificările și completările ulterioare, cu respectarea dispozițiilor art. 48 alin. (3) și art. 49 alin. (1) din același act normativ, Autoritatea este îndrituită a revizui Decizia președintelui ANCOM nr. 313/2017, cu respectarea principiilor obiectivității, transparenței, nediscriminării și proporționalității, numai după parcurgerea procedurii de consultare publică.

Pe cale de consecință, ANCOM, în calitatea sa de autoritate de reglementare, a supus consultării publice un proiect de decizie privind regimul de autorizare generală pentru furnizarea serviciilor poștale, având ca principal obiectiv asigurarea unui cadru juridic predictibil pentru furnizarea de servicii poștale în condițiile unei piețe libere concurențiale și protejarea intereselor utilizatorilor de servicii poștale, prin adaptarea regimului de autorizare generală privind furnizarea acestor servicii la noile realități legislative, tehnologii și practici inovative intervenite pe piața serviciilor poștale, care sunt influențate tot mai mult de preferințele de consum ale utilizatorilor orientate către mediul online. Totodată, în subsidiar, s-a avut în vedere valorificarea experienței dobândite de Autoritate de-a lungul timpului ca urmare a aplicării actualelor norme legale în materie, inclusiv în contextul procesului de digitalizare a societății în ansamblul său și al creșterii semnificative a concurenței pe anumite paliere ale acestui sector. Astfel, ANCOM urmărește realizarea unui nou cadru secundar de reglementare și abrogarea, strict din motive de rigoare legislativă, a Deciziei președintelui ANCOM nr. 313/2017.

Proiectul supus consultării a cuprins următoarele documente:

a) Expunerea de motive la proiectul Deciziei Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații privind regimul de autorizare generală pentru furnizarea serviciilor poștale;

b) Proiectul de Decizie a Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații privind regimul de autorizare generală pentru furnizarea serviciilor poștale.

Perioada de consultare pentru proiectul Deciziei Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații privind regimul de autorizare generală pentru furnizarea serviciilor poștale, publicat pe pagina de internet a Autorității la data de 27 iulie 2023, s-a încheiat la data de 15 septembrie 2023.

În conformitate cu prevederile art. 49 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013, ANCOM are obligația de a publica, pe pagina sa de internet, un material de sinteză a observațiilor primite, cu respectarea principiului confidențialității, în care va preciza și poziția sa față de aceste observații.

Astfel, observațiile și propunerile primite de către ANCOM în cursul perioadei de consultare se referă, în principal, la următoarele aspecte:

1. Doi dintre respondenți au solicitat ANCOM excluderea din sfera serviciilor poștale, respectiv de la cerința autorizării a activităților desfășurate prin intermediul platformelor online care deserveșc, în principal, activitățile de tip „food delivery” ori transport alternativ (de persoane), dar, în mod suplimentar, și livrării de bunuri diversificate.

În vederea susținerii cerinței lor, pe de o parte, ambii respondenți au invocat că platformele de intermediere operate de aceștia sunt doar furnizori de servicii de intermediere online în sensul Regulamentului (UE) 2019/1150 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind promovarea echității și a transparenței pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online, activitatea acestora constând în prestarea unor servicii de intermediere online, iar nu în prestarea de servicii poștale sau revânzarea de servicii poștale. De asemenea, în acest sens au adus drept argument legal și o proprie interpretare a definiției serviciilor poștale, reglementată prin normele de la art. 2 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013.

În plus, pe de altă parte, unul dintre respondenți, fiind de părere că platformele online nu pot fi considerate furnizori de servicii poștale sau revânzători de servicii poștale, a mai precizat că, în opinia sa, serviciile acoperite de cadrul legal din sectorul poștal trebuie să includă cel puțin o componentă fizică, astfel încât serviciile digitale și comunicațiile furnizate exclusiv prin mijloace digitale să fie excluse din sectorul poștal, invocând în acest sens opinia Grupului Autorităților Europene de Reglementare pentru Serviciile Poștale (ERGP). Totodată, celălalt respondent a motivat că, în accepțiunea sa, bunurile livrate prin intermediul platformelor nu reprezintă trimiteri poștale în raport cu definiția legală a trimiterii poștale, prevăzută la art. 2 pct. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013, întrucât aceste bunuri sunt comandate de destinatar și livrate către adresa indicată de destinatar, iar că transportul nu ar trebui privit în mod individual și nu ar trebui să intre în domeniul de aplicare al serviciilor de livrare de colete, nici măcar atunci când este efectuat de subcontractanți, fie în contextul modelelor de afaceri alternative, fie în afara acestora, în virtutea preambulului Regulamentului (UE) 2018/644 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 aprilie 2018 privind serviciile de livrare transfrontalieră de colete. Acest din urmă respondent a susținut, de asemenea, că cerința autorizării pentru prestarea de servicii de tipul celor furnizate prin intermediul platformei operate de acesta este excesivă și disproporționată, fiind de părere, în același timp, că niciunul dintre criteriile prevăzute de art. 2 pct. 19 din Directiva 97/67/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind normele comune pentru dezvoltarea pieței interne a serviciilor poștale ale Comunității și îmbunătățirea calității serviciului, cu modificările și completările ulterioare, nu este îndeplinit.

Înainte de toate, menționăm în mod expres faptul că furnizarea serviciilor prin intermediul platformelor al căror obiect principal de activitate constă în transportul de persoane la nivel local sau chiar pe distanțe mai lungi (de tip „ridesharing”) ori al preparatelor alimentare pregătite în vederea consumului imediat (de tip „food delivery”) nu reprezintă în niciun caz un obiect al reglementării propuse prin prezentul proiect de decizie, astfel cum în mod eronat s-a interpretat de către respondenți. Mai mult, prevederile proiectului nu conțin nicio prevedere expresă în acest sens tocmai datorită faptului că, după cum Autoritatea a susținut cu diverse ocazii, activitatea acestor platforme având ca obiect trimiteri poștale reprezintă chiar o veritabilă furnizare (clasică) de servicii poștale, iar în niciun caz revânzare de servicii poștale. Însă, fiind un fenomen în plină expansiune, care, fără echivoc, implică diverse probleme de legalitate, inclusiv din punct de vedere concurențial și al protecției utilizatorilor de servicii poștale, Autoritatea a apreciat oportun să sublinieze și pe această cale, prin intermediul expunerii de motive la proiectul de decizie, că asemenea activități se circumscriu indubitabil furnizării de servicii poștale.

În acest sens, în ceea ce privește sfera serviciilor poștale, încadrarea legală corectă a bunurilor care circulă dintr-un punct de expediție către unul de destinație și a naturii acestei activități se poate fundamenta doar pe baza definițiilor termenilor și noțiunilor relevante care se regăsesc în legislația în vigoare aferentă domeniului serviciilor poștale din România. Prin urmare, subliniem faptul că, așa cum e reglementat prin dispozițiile art. 2 pct. 13 și pct. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013, **trimiterea poștală** reprezintă un *„bun adresat, aflat în forma finală în care urmează să fie transportat și livrat la adresa indicată de expeditor pe trimiterea în sine, pe ambalaj sau pe o listă de distribuție; pe lângă trimiterile de corespondență, în această categorie sunt incluse, de exemplu, imprimătele, sacii „M”, pachetele mici, coletele poștale care conțin bunuri cu sau fără valoare comercială și mandatele poștale pe suport hârtie; în această categorie nu sunt incluse trimiterile hibrid”, iar coletul poștal este definit ca acea „trimitere poștală cu greutate maximă de 31,5 kg, ce conține bunuri cu sau fără valoare comercială” (subl. ns.). Astfel, conform acestor norme legale, bunurile aflate în formă finală constituie trimiteri poștale atât timp cât întrunesc, în mod cumulativ, două condiții esențiale: au o limită de greutate de până la 31,5 kg și sunt adresate, adresa putând fi menționată pe trimiterea în sine, pe ambalajul utilizat sau pe o listă de distribuție care cuprinde adresele de livrare a respectivelor bunuri. În absența reglementării formei listei de distribuție, conchidem că lista de distribuție poate fi atât în format letric, cât și în format electronic (deci, disponibilă chiar și prin intermediul unei aplicații). Așadar, conform acestor prevederi legale, ținând seama de restricțiile de greutate stabilite de lege, este suficient ca un bun (neînsoțit) să fie **adresat** de către un expeditor unei alte persoane (destinatar), pentru ca bunul în cauză să reprezinte trimitere poștală, fiind lipsite de importanță alte aspecte legate de furnizarea serviciului poștal, precum aria de furnizare a serviciului poștal, celeritatea prestării serviciului poștal, modalitatea de transport aleasă pentru livrarea bunului respectiv (pe cale rutieră, aeriană, fluvială, maritimă, feroviară etc.), mijlocul de transport utilizat în vederea desfășurării activității (taxi, scuter, bicicletă etc.), persoana care a achitat tariful serviciului poștal sau care a comandat serviciul poștal. Cu această ocazie, evidențiem că plasarea unei comenzi de către destinatar în vederea livrării bunurilor către adresa indicată de acesta reprezintă chiar o particularitate specifică comerțului online. În cazul unor astfel de comenzi online, deși solicitat de către destinatar, bunul care face obiectul trimiterii poștale este introdus în rețeaua poștală de către comerciantul bunului, care se identifică, din perspectiva legislației poștale, cu expeditorul trimiterii poștale, acesta fiind în fapt cel care dă indicații furnizorului de servicii poștale cu privire la adresa de destinație. Prin urmare, la nivel operațional, trimiterea poștală este colectată de la expeditor și livrată către destinatarul acesteia. Totodată, cu această ocazie reamintim și faptul că, potrivit reglementărilor naționale, furnizorii au libertatea de a alege mijloacele de transport necesare pentru desfășurarea activității de furnizare a serviciilor poștale, cu condiția îndeplinirii cerințelor legale aplicabile (în particular, a obligației de inscripționare în mod lizibil cu denumirea sau marca comercială a tuturor instalațiilor fizice care fac parte din rețeaua poștală, inclusiv a mijloacelor de transport). Însă, deși persoana autorizată să furnizeze servicii poștale, dar și alte activități, precum cea de transport de marfă, transport (alternativ) de persoane ori livrare a preparatelor alimentare pregătite în vederea consumului imediat, utilizează aceleași mijloace de transport, în funcție de natura juridică a bunului trebuie făcută distincția între calitatea de furnizor de servicii poștale și calitatea de prestator în alte domenii de activitate (de exemplu, operator de transport rutier), respectiv între legislația specifică domeniului poștal și cea care guvernează alte domenii de activitate.*

În mod particular, în legătură cu argumentele invocate de către ambii respondenți referitoare la definiția serviciilor poștale care, în opinia acestora, ar implica îndeplinirea, în mod cumulativ, a operațiunilor componente ale serviciului poștal, respectiv colectarea, sortarea, transportul și livrarea trimiterilor poștale, menționăm că, în fapt, dispozițiile art. 2 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013, stabilesc cu exactitate verigile lanțului operațional al serviciilor poștale, care se limitează cu necesitate la aceste patru operațiuni. Însă, ca orice normă juridică, această prevedere legală nu trebuie interpretată în mod individual, ci numai în corelare cu alte norme juridice în scopul identificării voinței legiuitorului și aplicării sale corecte. Or, corelativ, reglementările art. 2 pct. (2) din același act normativ dispun că persoana a cărei activitate constă, în tot sau în parte, în furnizarea unuia sau a mai multor servicii poștale este considerată furnizor de servicii poștale. Mai mult, art. 7 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013 stabilește în mod clar regimul juridic aplicabil persoanelor care realizează fiecare dintre aceste operațiuni componente ale serviciului poștal, stipulând că „(...) orice persoană care intenționează să furnizeze servicii poștale transmite autorității de reglementare o notificare (...)”, cu excepția acelei persoane care „(...) asigură doar transportul trimiterilor poștale, fără a realiza și operațiuni de colectare, sortare ori livrare a trimiterilor poștale (...)”.

De altfel, în acest sens dispun și prevederile prezentului proiect de decizie prin intermediul cărora Autoritatea stabilește și evidențiază condițiile privind desfășurarea activității de furnizare a serviciilor poștale. Astfel, prevederile pct. 2.8.1. și 2.8.2. din Anexa nr. 1 la proiectul supus consultării publice statuează că operațiunile de colectare, sortare sau livrare a trimiterilor poștale pot fi realizate, în temeiul unui contract încheiat în formă scrisă, „(...) doar în numele și pe seama unui furnizor de servicii poștale, fie de către o persoană care deține calitatea de furnizor de servicii poștale, fie de către un terț care nu deține această calitate”, iar „Furnizorul de servicii poștale care realizează operațiuni de colectare, sortare, transport sau livrare a trimiterilor poștale prin intermediul oricărui terț, care exercită aceste operațiuni în numele și pe seama sa, răspunde față de utilizatori pentru prestarea serviciului poștal.”

Așadar, potrivit reglementărilor citate, nu prezintă relevanță faptul că persoana în cauză are drept activitate principală o activitate distinctă de cea de furnizare a serviciilor poștale (de exemplu, activitate de transport persoane ori de livrare a preparatelor alimentare pregătite în vederea consumului imediat), fiind suficient doar ca, la limită, să asigure/presteze ori să ofere, pe teritoriul României, cel puțin una dintre operațiunile componente ale serviciului poștal care se circumscrie obligației de notificare, respectiv colectarea, sortarea sau livrarea unei trimiteri poștale, pentru a fi considerată furnizor de servicii poștale. Drept urmare, în situația în care activitatea persoanei se limitează exclusiv la cea de transport a trimiterilor poștale, urmând ca activitatea de colectare a trimiterilor poștale, precum și cea de sortare și de livrare să fie realizate de către o altă persoană autorizată pentru furnizarea de servicii poștale, această activitate de transport nu intră sub incidența obligației de notificare, persoana nefiind recunoscută ca (potențial) furnizor de servicii poștale. Pe de altă parte, dacă însă activitatea persoanei respective presupune, suplimentar activității de transport a trimiterilor poștale, și cel puțin una dintre activitățile de colectare, sortare sau livrare a acestor trimiteri poștale, atunci acesteia îi revine obligația de a parcurge procedura de autorizare generală în vederea dobândirii calității de furnizor de servicii poștale, astfel cum dispun în mod imperativ prevederile legislației primare în domeniul serviciilor poștale menționate anterior.

În ceea ce privește justificarea respondenților potrivit căreia ar fi excesivă și disproporționată obligația de autorizare în cazul unor asemenea platforme informatice prin intermediul cărora se oferă și se asigură furnizarea de servicii poștale, menționăm că prevederile în materie stabilesc, fără echivoc, faptul că raporturile juridice se nasc doar între furnizorul serviciilor poștale (respectiv, entitatea care deține și operează platforma informatică) și expeditor, acesta din urmă fiind de altfel cel care contractează, în fapt, cu furnizorul și rămâne proprietar al trimiterii poștale până când aceasta este livrată destinatarului. Totodată, notorietatea unor mărci comerciale ori denumirea unei companii reprezintă, în fapt, cartea de vizită a respectivului furnizor de servicii, care vine în sprijinul acestuia, fiind de altfel mijlocul cel mai facil de a fi recunoscut rapid de către utilizator, și-i facilitează astfel alegerea de către utilizator în detrimentul unui alt furnizor în vederea realizării serviciului poștal, fie în urma unei recomandări primite, fie a experienței care l-a determinat să-i prefere serviciile în favoarea altora de aceeași natură. Concret, utilizatorul serviciilor poștale apelează la respectiva entitate care operează platforma informatică în vederea prestării serviciilor conform condițiilor și tarifelor stabilite de către

aceasta, datorită notorietății de care se bucură în piață, aceasta prezentând încredere pentru utilizator cu privire la garantarea calității serviciilor pe care le oferă, iar în niciun caz scopul utilizatorului nu este acela de a contracta cu colaboratorii/subcontractorii (chiar ocazionali) ai respectivei platforme. Chiar și în situația în care utilizatorul ar cunoaște faptul că serviciile sunt prestate, în mod efectiv, de către terți colaboratori înscrisi pe respectiva platformă gestionată de către furnizorul consacrat, totuși, acesta aderă integral la oferta de a contracta a furnizorului în considerarea faptului că acesta din urmă îi asigură furnizarea serviciilor la anumite standarde, garantând implicit eligibilitatea prestatorului serviciului. De altfel, faptul că furnizorul care operează platforma se identifică cu destinatarul contraprestației sporește și, în același timp, susține certitudinea utilizatorului cu privire la persoana căreia i se adresează pentru realizarea serviciilor, utilizatorul fiind astfel conștient că prin achitarea tarifului prin intermediul platformei informatice, furnizorul ar fi singurul care și-ar putea asuma responsabilitatea cu privire la neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a serviciilor oferite. Conform raționamentului analogic aplicat argumentelor reliefate, nu există, din punctul de vedere al Autorității, nicio diferență cu privire la realizarea serviciilor poștale de către un furnizor clasic care, potrivit prevederilor pct. 2.8.1. și 2.8.2. din Anexa nr. 1 la proiect, apelează la terțe persoane în vederea prestării unor operațiuni componente ale serviciului poștal și furnizorul ce operează o platformă informatică care procedează exact în aceeași manieră, răspunderea în fața utilizatorului revenind în oricare dintre situații fiecăruia dintre furnizorii de servicii poștale. Poate singura diferență notabilă, care de altfel ar putea induce în eroare respondenții cu privire la faptul că activitatea respectivelor platforme nu s-ar circumscrie celei de furnizare a serviciilor poștale, este reprezentată doar de faptul că acestea activează în mai multe domenii, respectiv domeniul serviciilor poștale și alte domenii, precum transport (alternativ) de persoane, transport de mărfuri, livrare a preparatelor alimentare pregătite în vederea consumului imediat etc.

Or, fiecare domeniu de activitate este guvernat de anumite reguli și principii stabilite prin acte normative corespunzătoare, fiecare sector fiind reglementat prin acte normative diferite, atât la nivel european, cât și național, și intrând, în cele mai numeroase cazuri, în sfera de competență a unor autorități distincte. Însă, după cum am menționat și cu alte ocazii, Autoritatea reamintește că desfășurarea de către o entitate a unor multiple activități, reglementate prin acte normative distincte, nu exonerează în niciun caz respectiva entitate de respectarea legislației incidente în fiecare dintre aceste domenii de activitate, neavând importanță faptul că o activitate ar fi mai puțin relevantă pentru entitate față de activitatea principală. Prin urmare, în contextul celor afirmate de către respondenți, menționăm că ANCOM nu a pus nicio clipă la îndoială faptul că prin intermediul respectivelor platforme informatice s-ar oferi inclusiv servicii de intermediere online în sensul Regulamentului (UE) 2019/1150 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind promovarea echității și a transparenței pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online, însă respectarea și îndeplinirea obligațiilor care decurg din acest act normativ nu sunt în măsură să substituie, în niciun caz, obligațiile stabilite prin acte normative din domeniul serviciilor poștale a căror aplicare intră în sfera atribuțiilor ANCOM. În plus, în același sens dispun în mod expres și prevederile pct. 3.4.4. din Anexa nr. 1 la Decizia președintelui ANCOM nr. 313/2017 (menținute în cuprinsul pct. 2.4.4. în Anexa nr. 1 la prezentul proiect de decizie) care, în vederea asigurării transparenței de care trebuie să dea dovadă orice furnizor de servicii poștale în fața utilizatorilor, impun o individualizare a ofertei comerciale, dedicată exclusiv serviciilor poștale, interzicând astfel „(...) introducerea în ofertele comerciale privind furnizarea serviciilor poștale a altor tipuri de servicii pe care furnizorul este autorizat să le desfășoare în alte domenii, cum ar fi, dar fără a se limita la acestea, cele de transport marfă, persoane sau taxi.”. Autoritatea reiterează că atât timp cât bunurile colectate, transportate și livrate se identifică cu trimiterea poștală, activitatea reprezintă furnizare de servicii poștale, iar desfășurarea unei alte activități distincte de furnizarea serviciilor poștale ori alte elemente precum modalitatea de transport, celeritatea prestării serviciului poștal, calitatea persoanei care comandă bunul ori a celei care achită contravaloarea serviciului nu sunt de natură, în niciun caz, să situeze în afara cadrului de reglementare poștal o asemenea activitate. Informarea corectă a utilizatorilor de către furnizori, accesul la informații transparente, actualizate și comparabile privind ofertele și serviciile reprezintă elemente-cheie pentru furnizorii aflați într-o piață competitivă, care trebuie să asigure atât posibilitatea utilizatorilor de a alege în cunoștință de cauză serviciile poștale dorite, cât și exercitarea altor drepturi de care aceștia beneficiază.

În legătură cu dispozițiile Regulamentului (UE) 2018/644, amintim că potrivit considerentului (17) din acest act normativ „(17) Furnizorii de servicii de livrare de colete care utilizează modele de afaceri alternative, de exemplu, cele care se bazează pe economia colaborativă și pe platformele de comerț electronic, ar trebui să facă obiectul prezentului regulament în cazul în care furnizează cel puțin una dintre etapele lanțului de livrare poștală. Colectarea, sortarea și distribuirea, inclusiv serviciile de colectare de la o adresă indicată, ar trebui să fie considerate servicii de livrare a coletelor, inclusiv atunci când sunt prestate de furnizori de servicii express și de curierat, precum și de consolidatori, în conformitate cu practicile actuale. Transportul privit în mod individual, care nu are loc coroborat cu una dintre aceste etape, nu ar trebui să intre în domeniul de aplicare al serviciilor de livrare de colete, nici măcar atunci când este efectuat de subcontractanți fie în contextul modelelor de afaceri alternative, fie în afara acestora, deoarece, în acest caz, ar trebui să se presupună că această activitate face parte din sectorul transporturilor, excepție făcând cazul în care întreprinderea în cauză sau una dintre filialele acesteia sau întreprinderile afiliate intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament din alte motive.” Prin acest text, legiuitorul european a dat efect Deciziei Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în Cauzele reunite C-259/16 și C-260/16 (Confetra).

Totodată, conform datelor publicate de Grupul Autorităților Europene de Reglementare pentru Serviciile Poștale (ERGP), în alte 7 state membre ale Uniunii Europene există platforme online care furnizează servicii poștale.

În concluzie, interpretarea respondenților nefiind în acord cu dispozițiile cadrului legal primar în sectorul serviciilor poștale, nu putem fi de acord cu solicitarea acestora de excludere din sfera serviciilor poștale, respectiv de exceptare de la cerința autorizării, a persoanelor care desfășoară astfel de activități, prevederile proiectului supus consultării publice având rolul de a asigura respectarea normelor legale din domeniul serviciilor poștale, inclusiv pe cele privind transparența față de utilizatori și protecția acestora, precum și de a stimula și, mai ales, de a proteja libera concurență pe piața de resort.

2. Un alt respondent a propus suplimentarea prevederilor de la art. 18 alin. (2), cu o nouă literă, lit. g), în sensul publicării în cadrul Registrului public al furnizorilor de servicii poștale a unor informații referitoare la prestarea efectivă a serviciilor poștale în cursul unui an calendaristic de către fiecare furnizor, aducând drept argument faptul că, prevalându-se de certificatul-tip emis de către Autoritate, furnizorii de servicii poștale se înscriu și se califică în vederea atribuirii unor contracte având ca obiect prestarea serviciilor poștale, în pofida faptului că, în opinia respondentului, respectivii furnizori nu prestează efectiv servicii poștale, iar acest lucru atrage în sarcina respondentului costuri suplimentare generate de contestarea criteriilor de calificare complinite de către furnizori, precum și riscul pierderii respectivei proceduri de achiziție.

Înainte de toate, ANCOM dorește să evoce și să clarifice faptul că lista indicatorilor statistici corespunzători serviciilor poștale în vederea identificării prestării efective a serviciilor poștale în cursul unui an calendaristic de către fiecare furnizor de servicii poștale face obiectul unui act normativ distinct de cel privind regimul de autorizare generală pentru furnizarea serviciilor poștale, respectiv al Deciziei președintelui ANCOM nr. 388/2020 privind raportarea unor date statistice de către furnizorii de servicii poștale. Mai mult, unele dintre informațiile raportate de către furnizorii de servicii poștale cu privire la activitatea desfășurată se circumscriu legislației privind protecția secretului comercial.

În legătură cu considerentele oferite drept argumente de către respondent, menționăm că fiecare entitate care derulează o procedură de achiziție publică are competența de a stabili specificațiile corespunzătoare acelei proceduri, indicând toate cerințele pe care trebuie să le îndeplinească fiecare ofertant în vederea calificării pentru atribuirea contractului de achiziție publică. Or, în măsura în care partea contractantă consideră ca fiind relevantă ori determinantă vreo dovadă menită să ateste că furnizorii au prestat efectiv servicii poștale într-un anumit interval de timp, aceasta poate desigur solicita, printre criteriile de eligibilitate a ofertelor, și îndeplinirea unei asemenea condiții, suplimentar certificatului-

tip eliberat de către ANCOM, document al cărui rol este strict de a atesta dreptul de a furniza serviciile poștale notificate Autorității.

Mai mult, ANCOM reamintește pe această cale că orice furnizor de servicii poștale dobândește drepturile și obligațiile specifice prevăzute de regimul de autorizare generală pentru serviciile poștale indicate în notificare de la data menționată în cuprinsul notificării, dar nu mai devreme de data realizării notificării în fața ANCOM, potrivit legislației aplicabile în materie. De asemenea, astfel cum dispun în mod clar și prevederile art. 6 din Decizia președintelui ANCOM nr. 313/2017, menținute în mod fidel în cuprinsul prezentului proiect de decizie, în cadrul art. 9, calitatea de furnizor conferă persoanelor autorizate dreptul de a furniza serviciile poștale notificate ANCOM, însă nu presupune în sarcina acestora, în mod implicit, și furnizarea efectivă a serviciilor poștale respective. Așadar, în mod concret, fiecare furnizor beneficiază de libertatea de a demara furnizarea serviciilor poștale oricând după realizarea notificării, bucurându-se de aceleași drepturi și fiind ținut de îndeplinirea acelorași obligații ca orice alt furnizor de servicii poștale deja activ pe această piață.

În mod particular, în ceea ce privește persoanele care revând serviciile poștale prestate de un furnizor de servicii poștale, inclusiv prin intermediul unor aplicații informatice disponibile pe o pagină de internet, menționăm, astfel cum am făcut-o și prin intermediul proiectului de decizie și expunerii de motive la proiect, că acestea dobândesc drepturile și obligațiile specifice de la momentul dobândirii statutului de furnizor de servicii poștale, ca în cazul oricărui alt furnizor clasic. Prin urmare, din punct de vedere legal, acesta beneficiază pe piața serviciilor poștale de aceleași drepturi ca orice alt furnizor, fiind de altfel cel cărui îi revine răspunderea exclusivă față de utilizator în legătură cu neexecutarea ori executarea necorespunzătoare a serviciilor poștale prestate.

În asemenea condiții, Autoritatea nu va da curs observației respondentului de completare a proiectului cu prevederile indicate.

3. Unul dintre respondenți a propus Autorității reconsiderarea prevederilor pct. 2.10.2. din Anexa nr. 1, astfel încât textul normativ să prevadă, în fapt, posibilitatea furnizorului de a condiționa predarea coletelor poștale interne sau internaționale livrate la „punctul de contact sau la domiciliu” în cazul serviciului poștal standard de semnarea de primire, întrucât în Actele Uniunii Poștale Universale (UPU) se reglementează predarea pe bază de semnătură pentru toate tipurile de colete poștale, inclusiv pentru serviciul standard.

În ceea ce privește prevederile Actelor Poștale Universale (UPU), invocate de către respondent, ANCOM reiterează faptul că aplicabilitatea acestora este una restrânsă, fiind incidente în cazul serviciilor poștale internaționale prestate de administrația desemnată de România ca parte a Convenției UPU și doar în măsura în care obligațiile respective sunt compatibile cu legislația Uniunii Europene. Prin urmare, aceste reglementări nu pot face obiectul prezentului proiect de decizie, care se adresează tuturor furnizorilor de servicii poștale și al cărui scop privește reglementarea regimului general aplicabil furnizării de servicii poștale. De asemenea, în același sens, ANCOM subliniază că serviciile poștale care se regăsesc în formularul-tip al notificării și se circumscriu serviciului poștal standard nu vizează un anumit furnizor de servicii poștale sau o categorie determinată de furnizori, serviciul poștal standard putând fi prestat de către oricare solicitant/furnizor de servicii poștale.

În plus, pentru a preîntâmpina eventuale înțelegeri eronate, Autoritatea reamintește pe această cale că, astfel cum este stipulat și la pct. 2.2.1. din Anexa nr. 1 la prezentul proiect de act normativ, serviciul poștal standard constă în preluarea de către furnizor a trimiterii poștale și predarea acesteia către destinatar sau, acolo unde este cazul, către persoana autorizată să primească trimiterea poștală la adresa indicată de expeditor, într-un anumit termen și în schimbul unui tarif. Astfel, în mod coerent cu interpretarea și abordarea avute de-a lungul timpului cu privire la granițele serviciului poștal standard și modalitățile de prestare a acestuia, pentru a asigura pârghiile legale în vederea furnizării serviciului poștal conform particularităților sale în virtutea uzanțelor și tendințelor din piață, ANCOM a apreciat ca necesară prevederea, în mod expres, a interzicerii condiționării predării trimiterii poștale care face obiectul serviciului poștal standard de utilizarea unor modalități suplimentare de identificare a

destinatarului, precum aplicarea semnăturii de către destinatar sau persoana autorizată să primească trimiterea poștală pe documentul sau dispozitivul utilizat în acest sens de furnizorul de servicii poștale sau de furnizarea unui cod alfanumeric.

Desigur, așa cum am precizat mai sus, în măsura în care norma vizată de observația respondentului nu decurge din transpunerea legislației Uniunii Europene, administrația poștală națională poate continua să aplice, doar pentru acele trimiteri poștale care fac obiectul serviciilor care intră în sfera de reglementare a Actelor UPU, obligația de obținere a semnăturii persoanei căreia i se predă trimiterea poștală.

În concluzie, Autoritatea nu poate fi de acord cu solicitarea de revizuire ori de eliminare din textul proiectului a acestor prevederi, care au rolul de a asigura un cadru unitar de reglementare la nivel național.

4. Motivând că avizarea prin SMS se realizează nu doar în cazul livrării trimiterii poștale prin intermediul sistemului automat de livrare, ci și în cazul livrării trimiterii poștale la un punct de contact (deservit de personal), însă avizarea prin SMS aferentă acestei din urmă modalități de predare a trimiterii poștale este anevoioasă din pricina conținutului mare de informații, și considerând că singura diferență dintre conținutul avizului prevăzut la pct. 2.10.15. și cel al avizului prevăzut la pct. 2.10.19. din Anexa nr. 1 la proiectul de decizie, o reprezintă programul de lucru cu publicul al punctului de contact de la care poate fi ridicată trimiterea poștală versus programul de funcționare a sistemului automat, un respondent a solicitat uniformizarea conținutului de informații în cazul avizului al cărui conținut minimal este prevăzut la pct. 2.10.15. și, respectiv, la pct. 2.10.19., transmis prin SMS.

De asemenea, fără a înainta o propunere concretă, respondentul a menționat că în cazul predării trimiterii poștale către destinatar la punctul de contact deservit de personal, așa cum este prevăzut la pct. 2.10.1. lit. c) din Anexa nr. 1 la proiectul de decizie, transmiterea avizului se asigură ulterior sosirii trimiterii poștale la punctul de contact deservit de personal.

Prevederile prezentului proiect de decizie nu impun în niciun caz un anumit procedeu de avizare în vederea predării trimiterii poștale (de exemplu, prin SMS), fie că acesta s-ar realiza prin intermediul unui sistem automat de livrare sau prin intermediul unui punct de contact (fix) deservit de personal, furnizorii având posibilitatea, în funcție de capacitatea operațională, de a aviza fie pe suport hârtie, fie și prin utilizarea sau accesarea oricăror tehnologii în vederea realizării acestei operațiuni, atât timp cât mijlocul de avizare ales asigură informarea reală a destinatarului, cu respectarea desigur a condițiilor aferente (inclusiv, cu privire la conținutul avizului) și a modalității de predare pentru care a optat utilizatorul. De altfel, astfel cum rezultă, fără echivoc, din cuprinsul proiectului de act normativ supus consultării publice, conținutul fiecărui aviz este totodată adecvat modalității de predare, astfel încât să asigure informarea precisă, corectă și completă a utilizatorului de servicii poștale. În concret, contrar celor reținute în mod eronat de către respondent, conținutul avizului în cazul predării trimiterii poștale prin intermediul sistemelor automate de livrare este distinct de cel al avizului în cazul predării acesteia prin intermediul punctelor de contact (fixe) deservite de personal. Mai mult, în antiteză cu cele invocate de către respondent, Autoritatea subliniază că orice alt aviz distinct de cel prevăzut la pct. 2.10.14 din Anexa nr. 1, trebuie să conțină anumite elemente suplimentare acestuia din urmă, diferența dintre conținutul acestor avize neputând fi reprezentată nicidecum doar de programul de lucru cu publicul al punctului de contact de la care poate fi ridicată trimiterea poștală comparat cu programul de funcționare a sistemului automat, motivele fiind în mod evident cele care țin de caracteristicile fiecărei categorii de puncte de contact. Totodată, în acest context, subliniem că în cazul avizului necesar în vederea predării trimiterii poștale prin intermediul sistemelor automate de livrare, informațiile referitoare la programul de funcționare a sistemului automat trebuie să se regăsească în conținutul avizului numai în situația în care acesta nu este disponibil utilizatorilor non-stop. Per a contrario, în măsura în care programul sistemului

automat de livrare este non-stop (de exemplu, 7 zile/7 și 24ore/24) nu este imperativă în sarcina furnizorului indicarea, în cuprinsul avizului, a programului de funcționare în cazul respectivului recipient.

Prin urmare, în temeiul acestor considerente ANCOM nu poate accepta propunerea respondentului de uniformizare a conținutului acestor avize.

În ceea ce privește sensul prevederilor de la pct. 2.10.1. lit. c) din Anexa nr. 1 la proiect, prevăzute, în mod identic, la pct. 3.10.1. lit. c) din Anexa nr. 1 la Decizia președintelui ANCOM nr. 313/2017, deși respondentul nu a făcut nicio propunere în privința acestora, totuși, menționăm că acestea reglementează neîndoielnic avizarea destinatarului sau persoanei autorizate, ulterior sosirii trimiterii poștale la punctul de contact deservit de personal, după cum rezultă și din parcurgerea atentă a textului, respectiv **predarea** trimiterii poștale către destinatar se realizează **după transmiterea prealabilă a unui aviz** care să anunțe **sosirea** trimiterii poștale la punctul de contact deservit de personal. În contextul în care acest text legal este în vigoare încă din anul 2007 și nu a generat de-a lungul timpului probleme de interpretare ori interpretări distincte, Autoritatea nu consideră oportună vreo intervenție la nivelul acestei prevederi. Totuși, în măsura în care respondentul a avut în vedere relația dintre dispozițiile pct. 2.10.1. lit. c) și cele ale pct. 2.10.17, ambele texte legale din Anexa nr. 1 la proiect, atragem atenția asupra faptului că ipotezele avute în vedere de cele două norme legale sunt distincte, neexistând în niciun caz vreo legătură între acestea. Astfel, prevederile propuse la pct. 2.10.17 din Anexa nr. 1 la proiect trebuie a fi interpretate prin coroborare, după caz, cu prevederile pct. 2.10.1. lit. b) sau cele ale pct. 2.10.1. lit. a) și pct. 2.10.14. din aceeași anexă, în contextul în care acestea vizează anumite situații specifice în care destinatarul trebuie avizat, respectiv la momentul încercării de predare a trimiterii poștale în cazul în care acesta nu a fost găsit la adresa indicată de expeditor și, respectiv, în cazul în care destinatarul nu a ridicat trimiterea poștală de la sistemul automat de livrare. În schimb, textul prevăzut la pct. 2.10.1. lit. c) din Anexa nr. 1 la proiect reglementează o situație distinctă de cele două menționate anterior, respectiv aceea în care predarea trimiterii poștale se realizează, conform indicațiilor expeditorului, direct la punctul de contact deservit de personal, caz în care este de la sine înțeles că avizarea destinatarului trebuie realizată ulterior sosirii trimiterii poștale la punctul de contact deservit de personal, nefiind aplicabile, în această situație, prevederile art. 2.10.17 din Anexa nr. 1 la proiect.

5. Interpretând că obligația notificării intenției de a furniza servicii poștale se instituie în sarcina furnizorilor care revând servicii poștale prin prezentul proiect de act normativ, un respondent a solicitat Autorității și reglementarea unei definiții a acestei categorii de persoane până la modificarea legislației primare în materie, susținând în acest sens că definiția „furnizorului de servicii poștale”, astfel prevăzută în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013, nu are în vedere și această categorie de persoane.

De asemenea, același respondent solicită clarificări cu privire la necesitatea perfectării „unor contracte de revânzare a serviciilor poștale, integratorii având în consecință și calitatea de revânzători”, opinând că asemenea lămuriri ar fi necesare în ceea ce privește „regulile pe piața concurențială între revânzător și furnizorul prestator, în contextul în care integratorului, în calitate de furnizor de servicii poștale, i-au fost atribuite contracte de servicii poștale în cadrul unor proceduri de achiziție”.

Astfel cum am precizat și în cuprinsul expunerii de motive la proiectul de act normativ, activitatea de furnizare de servicii poștale prin intermediul unor platforme online, inclusiv în scopul revânzării serviciilor poștale prestate de către alți furnizori, și-a făcut prezența pe piața serviciilor poștale de mai bine de 7 ani, luând amploare de-a lungul timpului, ocazie care a și impus abordarea sa prin intermediul cadrului primar de reglementare încă din anul 2019, în vederea clarificării, în principal, din perspectiva obligației de transmitere a notificării prevăzute de regimul de autorizare. Prin urmare, astfel cum rezultă, fără echivoc, din dispozițiile art. 7 alin. (2¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.

13/2013, normă introdusă prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 27/2019¹, obligația de notificare a persoanelor care revând serviciile poștale prestate de un furnizor de servicii poștale, inclusiv prin intermediul unor aplicații informatice disponibile pe o pagină de internet, a fost stabilită, în mod expres, chiar la nivelul legislației primare din domeniul serviciilor poștale, iar nicidecum prin intermediul prezentului proiect, astfel cum, în mod eronat, respondentul a reținut.

Chiar și în pofida absenței obligației de notificare prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013, interpretarea Autorității a fost dintotdeauna similară cu cea din domeniul comunicațiilor electronice, în sensul că furnizare de servicii poștale poate reprezenta și activitatea persoanei care, deși nu prestează în mod efectiv operațiuni componente ale serviciului poștal, contractează un terț furnizor care le întreprinde, persoana în cauză mărginindu-se la a oferta și garanta, în nume și pe seamă proprie, respectivele servicii poștale către utilizatori. Prin urmare, din punctul de vedere al Autorității, atât prestarea, în mod direct și nemijlocit, către utilizatori a serviciilor poștale, cât și revânzarea (de exemplu, refacturarea), în nume și pe seamă proprie, către utilizatori a serviciilor poștale, reprezintă o veritabilă furnizare de servicii poștale, în fiecare dintre aceste situații, persoanei care desfășoară o asemenea activitate revenindu-i obligația de a parcurge procedura de notificare în vederea dobândirii statutului de furnizor de servicii poștale.

În mod particular, în ceea ce privește conceptul de furnizor de servicii poștale, astfel cum a menționat și respondentul, „persoana a cărei activitate constă, în tot sau în parte, în furnizarea de servicii poștale” este considerată *furnizor de servicii poștale*, în temeiul art. 2 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013. Or, așa cum se poate remarca din textul legal citat, definiția stabilită la nivelul legislației primare este una generică, vizând orice modalitate de furnizare a serviciilor poștale, punerea la dispoziție sugerată de folosirea termenului „furnizare” incluzând atât oferirea de servicii poștale, prestarea acestora, cât și revânzarea de servicii poștale. În acest sens sunt de altfel stabilite și sancțiunile prevăzute în același act normativ, contravenții fiind faptele care constau în prestarea, oferirea *sau* revânzarea de servicii poștale săvârșite de către persoanele care nu sunt autorizate pentru furnizarea serviciilor poștale, după cum statuează prevederile art. 52 alin. (2) pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013. Mai mult, pentru o informare loială a oricărei persoane interesate și înlăturarea oricăror interpretări distincte, în același sens dispun și prevederile propuse la art. 5 alin. (2) din prezentul proiect de decizie „(2) Obligația de a transmite notificarea [...] subzistă în sarcina oricărei persoane care intenționează să ofere, inclusiv prin revânzare, servicii poștale sau să presteze oricare dintre operațiunile constând în colectarea, sortarea sau livrarea trimiterilor poștale”.

În acest context legal și ținând totodată seama și de faptul că proiectul supus consultării publice stabilește reguli clare aplicabile furnizorilor a căroră activitate constă exclusiv în revânzarea serviciilor poștale prestate de un furnizor de servicii poștale, inclusiv prin intermediul unor aplicații informatice disponibile pe o pagină de internet, precum și drepturile și obligațiile care revin acestora, Autoritatea consideră că, la acest moment, sunt clar stabilite limitele în vederea identificării cu ușurință a acestei categorii de furnizori de servicii poștale, motiv pentru care nu va da curs propunerii înaintate de către respondent.

În ceea ce privește cea de-a doua opinie înaintată de către respondent, considerăm că aceasta este rezultatul unei confuzii, respondentul făcând o asociere eronată între conceptul de „integrator” și cel de „revânzător de servicii poștale”, în sensul în care apreciază că există identitate între aceste două concepte, ambele noțiuni asimilându-le în același timp furnizorului de servicii poștale, ignorând în acest fel prevederile legale în materie.

Prin urmare, Autoritatea se limitează doar la a reaminti faptul că, în conformitate cu prevederile art. 2 pct. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013, integrator este „orice persoană fizică sau juridică ce acționează pe bază contractuală ca intermediar între unul sau mai mulți

¹ Ordonanța Guvernului nr. 27/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2013 privind serviciile poștale.

expeditori și furnizorul de servicii poștale, a cărei activitate constă, în tot sau în parte, în generarea și prelucrarea trimiterilor poștale și introducerea acestora în rețeaua poștală a unui furnizor de servicii poștale, în vederea livrării la adresa indicată de expeditor; *aceste servicii prestate de integrator nu sunt servicii poștale*' (subl. ns.), iar revânzătorul de servicii poștale este un veritabil furnizor de servicii poștale, după cum am detaliat anterior. Prin urmare, în conformitate cu prevederile legale și, respectiv, cu cele propuse prin intermediul proiectului de decizie supus consultării publice, orice furnizor a cărui activitate constă în prestarea serviciilor poștale este ținut de obligația de a încheia contracte specifice care să guverneze colaborarea cu terți furnizori de servicii poștale (revânzători sau furnizori care prestează anumite operațiuni componente ale serviciului poștal), în vederea asigurării conformării cu prevederile legale imperative din domeniul serviciilor poștale.

Din aceste considerente de ordin legal, ANCOM nu poate accepta propunerile formulate de către respondent.

6. Invocând propria practică, accentuând în acest sens dificultatea operațională în cazul marcării trimiterilor poștale, în special a celor internaționale, dar și posibilitatea depunerii de către expeditor a unor trimiteri poștale de dimensiuni mici care ar putea suferi deteriorări ca urmare a marcării (prin ștampilare), un respondent, interpretând în același timp și că prevederile art. 32 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013 nu stabilesc o regulă clară privind momentul marcării trimiterii poștale, a propus completarea pct. 2.13.2. din Anexa nr. 1 la proiect, în sensul conferirii posibilității furnizorului de servicii poștale de a inscripționa toate trimiterile poștale preluate de la un alt furnizor de servicii poștale pe „fluxul de prelucrare până la livrarea trimiterii” poștale.

În mod suplimentar, respondentul apreciază că s-ar impune clarificări în ceea ce privește marcarea trimiterii poștale de către furnizorii de servicii poștale, respectiv de către furnizorul care revinde servicii poștale și furnizorul care prestează servicii poștale, în ceea ce privește definirea informațiilor și poziționarea acestora pe ambalajul trimiterii poștale și pe formularele poștale, precum și responsabilitatea aplicării acestora, motivând, pe de o parte, că obligația marcării revine ambilor furnizori de servicii poștale, și, pe de altă parte, că formularele utilizate emană de la furnizorul care prestează servicii poștale. Totodată, acesta a mai argumentat că „la ambalajul trimiterii poștale are acces atât revânzătorul, cât și prestatorul de servicii poștale”, iar destinatarul trimiterii poștale se află în imposibilitatea de a identifica furnizorul care revinde servicii poștale în cazul unei eventuale reclamații.

Înainte de toate, astfel cum am menționat și în partea de debut a prezentului document, reamintim și în acest context că, potrivit dispozițiilor art. 5 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013, furnizarea serviciilor poștale în România se realizează în condițiile regimului de autorizare generală adoptat de autoritatea de reglementare, regim juridic care stabilește drepturile și obligațiile furnizorilor de servicii poștale și care se regăsește, în prezent, în Decizia președintelui ANCOM nr. 313/2017. Așadar, în ceea ce privește obligația de a marca trimiterile poștale care incumbă furnizorilor, aceasta este reglementată, cu titlu generic, în legislația primară din domeniu, respectiv prin dispozițiile art. 32 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013², care, în lumina normelor legale menționate la art. 5 alin. (1) și (2), precum și la art. 32 alin. (5)³ din același act normativ, au fost detaliate

² Potrivit art. 32 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013, „(1) Trimiterile poștale distribuite de un furnizor de servicii poștale trebuie să fie marcate corespunzător cu denumirea sau marca comercială a furnizorului respectiv”.

³ Conform art. 32 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013, „(5) Autoritatea de reglementare poate stabili condițiile în care furnizorii de servicii poștale trebuie să își îndeplinească obligațiile prevăzute la alin. (1), (3) și (4).”

prin intermediul legislației secundare adoptate de către Autoritate, prin stabilirea condițiilor care stau la baza îndeplinirii obligației de marcare a oricărei trimiteri poștale, respectiv a **setului minim de informații, modalității de realizare a acestei obligații** și, în special, a **momentului la care aceasta trebuie îndeplinită**, dispoziții cu caracter imperativ reflectate, în prezent, prin prevederile pct. 3.13.1.-3.13.2. din Anexa nr. 1 a Deciziei președintelui ANCOM nr. 313/2017⁴, și al căror conținut este **fidel** reflectat și în cuprinsul pct. 2.13.1.-2.13.2. din Anexa nr. 1 la prezentul proiect de decizie. Luând în considerare că aceste prevederi sunt în vigoare și la acest moment, iar fundamentarea măsurilor existente în actualul cadru legal secundar, dar care nu au fost supuse revizuirii prin prezentul proiect de decizie, rămâne valabilă, menținându-și în integralitate conținutul argumentativ, astfel cum am menționat și în cuprinsul expunerii de motive la prezentul proiect de act normativ, Autoritatea consideră superfluă reluarea în detaliu a considerentelor pe această temă, inclusiv în contextul în care aceasta a făcut anterior subiectul Sintezei observațiilor la proiectul Deciziei președintelui ANCOM nr. 313/2017, și, de asemenea, a fost clarificată cu respondentul în cauză prin intermediul unor adrese, urmare a unor solicitări înaintate Autorității de către acesta.

Totuși, pe această cale, ANCOM reiterează că, independent de felul trimiterii poștale (internă sau internațională), dimensiunea acesteia și, de asemenea, indiferent dacă trimiterea poștală se depune ambalată sau neambalată, marcarea trimitărilor poștale, prin inscripționarea elementelor prevăzute la pct. 2.13. din Anexa nr. 1 la proiectul de decizie, reprezintă o operațiune obligatorie pentru furnizorii de servicii poștale, care trebuie realizată la momentul acceptării unei trimiteri poștale în rețeaua poștală a furnizorului, respectiv la colectarea trimiterii poștale (de la expeditor/integrator) ori la preluarea trimiterii poștale de la un alt furnizor de servicii poștale, astfel cum dispun normele legale în domeniul serviciilor poștale în vigoare la acest moment și menținute, sub aceeași formă, și prin proiectul supus consultării publice. De altfel, Autoritatea accentuează și cu această ocazie, că obligația de marcare a trimitărilor poștale este fundamentată pe necesitatea ca pe tot lanțul operațional al furnizării serviciului poștal, trimiterea poștală **să fie clar identificabilă** ca obiect al unui **serviciu prestat de un anumit furnizor**, inscripționarea (cu denumirea ori marca comercială a furnizorului și, acolo unde este cazul, cu „express” sau „publicitate”) reprezentând în același timp și mijlocul cel mai facil de a recunoaște rapid o categorie de produse și servicii. Această identificare, benefică utilizatorilor, dar în cele mai numeroase situații și furnizorilor, este necesară din multiple rațiuni, cum sunt acele situații în care este necesară stabilirea deținătorului legitim al bunului sau cele în care se verifică îndeplinirea unor obligații legale, motiv pentru care aceasta trebuie realizată prin mijloace ce asigură o cunoaștere directă și nemijlocită a acestor elemente. Totodată, inscripționarea datei colectării trimiterii poștale, respectiv a datei preluării acesteia de la un alt furnizor de servicii poștale, trebuie realizată de asemenea prin mijloace ce asigură o cunoaștere clară și incontestabilă a informațiilor menite identificării cu exactitate a colectării ori preluării trimiterii poștale, după caz.

Așadar, sub rezerva respectării condițiilor de marcare astfel stabilite în mod clar prin intermediul legislației secundare în materie, adoptată de către Autoritate, în privința cărora de altfel opinăm că sunt obiective și suficiente în vederea unei identificări nemijlocite a furnizorului care deține respectiva trimitere poștală pe lanțul operațional, precum și a trasabilității trimiterii poștale (în special, a datei colectării sau preluării acesteia), furnizorul se bucură de libertatea de a-și îndeplini această obligație legală prin utilizarea oricăror mijloace menite să asigure o marcare lizibilă, adecvate, acolo unde este cazul, naturii trimiterii poștale, dimensiunii acesteia și modalității de ambalare, încât să nu aducă atingere integrității trimiterii poștale. Astfel, în vederea îndeplinirii obligației de marcare corespunzătoare a trimiterii poștale, furnizorul poate aborda, în funcție de capacitatea sa operațională, diferite soluții, precum

⁴ „3.13.1. Furnizorul are obligația de a inscripționa în mod lizibil toate trimitățile poștale introduse în rețeaua sa poștală sau preluate de la un alt furnizor de servicii poștale, cu denumirea sau marca sa comercială.

3.13.2. Furnizorul are obligația de a inscripționa în mod lizibil toate trimitățile poștale introduse în rețeaua sa poștală sau preluate de la un alt furnizor de servicii poștale, cu data depunerii trimitărilor poștale, respectiv cu data preluării trimitărilor poștale de la un alt furnizor, cu excepția trimitărilor poștale care fac obiectul serviciului de publicitate prin poștă francate cu amprente obținute cu presă de imprimărie sau un alt procedeu de imprimărie ori de timbrare.”

aplicarea unor etichete auto-adezive, atașarea unor etichete, ștampilarea ambalajului trimiterii poștale, s.a.m.d., putând stabili desigur, în mod neîngrădit, modalitatea de realizare a acestei obligații, poziționarea informațiilor prin intermediul cărora se asigură inscripționarea trimiterii poștale etc.

În mod particular, în ceea ce privește marcarea trimiterii poștale de către furnizorii a căror activitate constă exclusiv în revânzarea serviciilor poștale prestate de un furnizor de servicii poștale, inclusiv prin intermediul unor aplicații informatice disponibile pe o pagină de internet, astfel invocată de către respondent, apreciem că acesta a interpretat insuficient și în mod eronat prevederile proiectului de act normativ supus consultării publice, ignorând prevederile pct. 2.13.1.-2.13.2. din Anexa nr. 1, care, după cum am menționat și anterior, prevăd această obligație în sarcina furnizorilor care colectează trimiterea poștală ori preiau trimiterea poștală de la un alt furnizor de servicii poștale, după caz. Or, în principiu, furnizorii a căror activitate constă exclusiv în revânzarea serviciilor poștale prestate de un furnizor de servicii poștale, inclusiv prin intermediul unor aplicații informatice disponibile pe o pagină de internet, nu realizează nemijlocit nicio operațiune asupra trimiterii poștale. Pe cale de consecință, în absența contactului fizic cu trimiterea poștală, obligația de marcarea a trimiterii poștale nu ar putea fi incidentă în cazul acestor furnizori de servicii poștale.

Prin urmare, având în vedere efectele juridice pe care le produce data trimiterii poștale, precum și în considerarea faptului că aceste prevederi legale nu au fost supuse revizuirii în cadrul proiectului, ANCOM nu poate da curs propunerilor respondentului referitoare la prorogarea termenului de marcarea a trimiterii poștale ori la reglementarea altor tipuri de informații necesare marcării și a poziționării acestora pe trimiterea poștală, în sensul de a modifica și adapta prevederile legale la practica internă a unui furnizor de servicii poștale.